Temps Ordinari - Vint-i-tresè diumenge

Per FrancescRiera el dl., 04/09/2023 - 00:00

Ez 33,7-9
Rm 13,8-10
Mt 18,15-20

ELS CRISTIANS DE LA PRIMERA FORNADA, DEL TOT SORPRESOS QUE HI HAGI “OFENSES” DINTRE LA COMUNITAT...!

¿No és la Comunitat el tast del Regne? ¿Com és que hi ha baralles internes, i germans i germanes "insuportables"? Les primeres esglésies hagueren de pair la sorpresa de la mala entesa, del "conflicte", car les relacions humanes... són molt complicades!

El gran signe de Jesús no són les comunitats ideals, fetes d'àngels; sinó constituïdes de pobres humans, comunitats "encarnades", reals...

L'evangelista Mateu ens està regalant el quart dels discursos de Jesús: el discurs eclesiàstic ("l'església que Jesús volia", dit en paraules de G. Lohfink). El quart discurs comença dient que a la Comunitat de Jesús tot funciona, quan el primer, l'aristòcrata de la comunitat, és el que no val, el petit.... I acaba amb l'altruista pregunta de Pere sobre el perdó. Ell prou sap com li costa perdonar dues o tres vegades, però, magnànim com és, s'arrisca a proposar "fins a set vegades"; i escolta del Mestre l'incommensurable, "setanta vegades set" del perdó.

Si el meu germà arriba a pecar, a ofendre...!, com ho gestionem?

La primera generació cristiana aviat es devia trobar amb l'ofensa, la gent insuportable..., i ben segur que quedaria descol·locada. ¿No som la comunitat dels sants de Déu? ¿Què fer, doncs, com entomar-ho amb realisme "evangèlic"? Com crear comunitats cristianes "reals"? Mateu posa en llavis de Jesús la proposta d'una gradació en la gestió de la culpa pública i de l'ofensa.

1. Abans de res: lluitar per incloure el dissident, el culpable. Creure en les possibilitats de conversió, de canvi. Ajudar, dialogar, ben enllà dels fàcils judicar, criticar; començar a fer safareig, soroll, critiques en veu baixa perquè ho senti tothom. Respecte a les diferències, no imposar, no ser agressius. Convèncer, no vèncer. Diu Jesús: *"ves a trobar-lo, parleu-ne entre vosaltres dos sols".* Procurar la trobada personal, amb el cor, no amb la pura llei.

2. Passarà que a cops, no hi ha manera, de desfer el conflicte en aquest nivell reservat. Aleshores és el moment de recórrer a germanes o germans sensats, passar del nivell privat, a la comunitat.

3. Si malgrat tot, els intents amables fracassen, en casos extrem caldrà "excloure" aquest germà de la comunitat. La Comunitat, diu Jesús, té la capacitat de lligar i deslligar (com es va dir de Pere), serà la Comunitat, no la persona privada, qui el declari “excomunicat”, amb tot el dolor que això significa.

4. Ara bé, afegeix el Mestre, més aviat no "lligueu", sinó "deslligueu".

I per això la pregunta astorada de Pere, ¿quantes vegades he de perdonar, de "deslligar", fins i tot set? I la resposta, inesperada, de Jesús, "*setanta vegades set*", acompanyada de la paràbola del deute impagable del intendent.

A les nostres comunitats (familiars, parroquials, religioses, grups…)

Mirant el rostre de Jesús...! Al Sermó de la Muntanya encoratja a posar l'altra galta, a "suportar" les ofenses. I al final de l'Evangeli mor suplicant al Pare: "*perdona'ls, que no saben el que es fan*" (vols dir Jesús que no ho saben...!?). Contemplant el Senyor, les comunitats cristianes, i cada cristià, supliquen ser plenes de l'Esperit, rebre la capacitat de la tolerància amb els germans i germanes, la capacitat de no engrandir, sinó disminuir els problemes, d'acceptar les misèries de l'altre (igual que ha d'acceptar les seves pròpies misèries!).

Comptant amb què, a vegades, no hi havia "ofensa", sinó simple incompatibilitat de caràcters, amb la qual les persones i les comunitats han de comptar. .

ETIQUETES
OFENSA PERDÓ COMUNITAT